

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 106.092 van 25 april 2002
in de zaak A. 120.173/VII-26.439**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. BUHENDWA,
 kantoor houdende te 1090 BRUSSEL,
 Pannenhuis 67

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 25 april 2002 per fax heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 april 2002;

Gelet op de beschikking van 25 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 25 april 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2002 om 15.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DEPREZ, die, loco advocaat F. BUHENDWA, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam op 30 maart 2002 aan op de luchthaven te Zaventem en verklaarde zich aldaar op 31 maart 2002 vluchteling.

1.2. Op 4 april 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied, met teruggedrijving.

1.3. Op 23 april 2002 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing.

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat, wat betreft de tweede voorwaarde, de verzoekende partij in een enig middel de schending inroept van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), van artikel 63 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Overwegende dat artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève niet dienstig kan invoeren;

Overwegende dat blijkt dat de bestreden beslissing formeel met redenen is omkleed; dat zij de feitelijke en juridische elementen aangeeft die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het invoeren van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel, en zeker in het kader van het summier onderzoek eigen aan de vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid, niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat, wat betreft de ingeroepen schending van artikel 63 van de Vreemdelingenwet, de Raad van State niet kan inzien en de verzoekende partij ook niet verduidelijkt op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden;

Overwegende bovendien dat uit de niet betwiste gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij op 30 maart 2002 met een vals paspoort in België is binnengekomen; dat in het verzoekschrift gesproken wordt van een “leenpaspoort”; dat, daarover ter terechtzitting ondervraagd, de raadsman van de verzoekende partij verklaard heeft dat met die term eigenlijk een vervalst paspoort wordt bedoeld; dat uit het feit dat de verzoekende partij met valse documenten heeft gepoogd het grondgebied van het Rijk te betreden om slechts een asielaanvraag in te dienen nadat reeds op 30 maart 2002 om die reden een beslissing tot teruggrijping te haren opzichte werd genomen, in alle redelijkheid kan worden afgeleid dat de asielaanvraag bedrieglijk en dus kennelijk ongegrond was;

Overwegende dat het enig middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede voorwaarde van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3.

Bevolen wordt de onmiddellijke tenuitvoerlegging van dit arrest.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig april tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.